

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES
DE CATALUNYA

Nota en relació amb el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries 19/2015, de 26 de novembre, sobre la Llei orgànica 15/2015, de 16 d'octubre, de reforma de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, per a l'execució de les resolucions del Tribunal Constitucional com a garantia de l'estat de dret

Conclusions:

Primera. El procediment de lectura única emprat per a l'elaboració de la Llei orgànica 15/2015, de 16 d'octubre, de reforma de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional per a l'execució de les resolucions del Tribunal Constitucional, vulnera l'article 150.1 del Reglament del Congrés dels Diputats i l'article 129.1 del Reglament del Senat, com també vulnera l'article 23 CE.

Adoptada per majoria de vuit vots a favor i un en contra.

La Llei orgànica 15/2015 té el seu origen en una proposició de Llei orgànica presentada en el Congrés dels Diputats i tramitada pel procediment de lectura única i d'urgència, el qual es caracteritza perquè s'ometen diferents tràmits de la fase central de l'iter legislatiu.

D'acord amb l'article 150.1 del Reglament del Congrés dels Diputats (i l'art. 129.1 RS), l'ús d'aquest procediment se subjecta a dos requisits: que la naturalesa del projecte o la proposició presa en consideració ho aconsellin o que la simplicitat de formulació ho permeti. La primera condició hauria d'excloure a priori del procediment de lectura única les regulacions que, pel seu contingut, tenen rellevància constitucional, com ara pel fet que afecten principis i valors constitucionals, aspectes essencials dels drets fonamentals, òrgans de naturalesa constitucional, relacions entre els poders públics o normes capçalera de caràcter sectorial. Quant al segon supòsit, que la «simplicitat de formulació» ho permeti, aquest s'hauria d'entendre referit no només a textos molt breus o a iniciatives legislatives sobre els quals se'n debat en conjunt l'aprovació o el rebuig, sinó també als que no presentin una complexitat tècnica que aconselli un debat més profund i amb un grau més alt de participació parlamentària.

La modalitat procedimental de lectura única repercuteix negativament en els drets de participació política dels parlamentaris ex article 23 CE, en la mesura que les possibilitats de participació de les minories en el procés d'elaboració de les normes es veuen notablement limitades, tal com ha reconegut el Tribunal Constitucional, tot i mantenir en línies generals una doctrina molt deferent sobre l'ús d'aquest procediment. S'ha de subratllar, en tot cas, que s'erigeix com un supòsit molt singular i excepcional, i que el seu ús ha de venir acotat als supòsits que disposen els reglaments parlamentaris, de manera que, a diferència del que ha expressat la jurisprudència constitucional, la decisió parlamentària per a l'adopció del procediment ha de respectar el contingut mínim dels requisits exigits, com a limitació indisponible i, al mateix temps, ha de poder ser objecte de control en aquest aspecte.

D'acord amb aquests arguments, la lectura única no sembla el procediment més adequat per a la tramitació de normes amb rang de llei que tenen per objecte regular matèries d'especial transcendència. I encara ho és menys per a l'elaboració d'una proposició de llei orgànica de reforma de la LOTC, en la mesura que es tracta d'una reforma d'un abast significatiu, en la qual es dirimeix, si més no, un eventual canvi en el disseny de la jurisdicció constitucional. Per tant, des del punt de vista substantiu es tracta d'una iniciativa legislativa que, per la seva naturalesa, no és adequada per ser tramitada mitjançant el procediment de lectura única, que comporta la

reducció dels drets de participació de les minories en l'exercici de la funció legislativa, i suposa, així mateix, la vulneració del *ius in officium* dels parlamentaris i, consegüentment, de l'article 23 CE.

Segona. *L'apartat tres de l'article únic de la Llei orgànica 15/2015, en la nova redacció donada a la lletra b de l'apartat 4 de l'article 92 LOTC, és contrari als articles 25 i 161.1 CE. Adoptada per majoria de set vots a favor i dos en contra.*

L'article 92 LOTC, apartat 4, lletra b, disposa que el Tribunal Constitucional, quan adverteixi que una resolució seva podria estar essent incomplida, requerirà (d'ofici o a instància d'alguna de les parts del procés) a institucions, autoritats, empleats públics o particulars a qui correspongui dur a terme el seu compliment per tal que informin respecte d'aquesta qüestió en el termini fixat. Seguidament, un cop rebut l'informe o transcorregut el termini sense que s'hagi emès, si aprecia l'incompliment total o parcial de la dita resolució, podrà adoptar la mesura de «la suspensió en les seves funcions de les autoritats o empleats públics de l'Administració responsable de l'incompliment, durant el temps necessari per assegurar l'observança dels pronunciaments del Tribunal».

Primerament, s'ha de destacar que la «suspensió de funcions» en el nostre ordenament jurídic només està prevista com a mesura provisional o definitiva en l'àmbit disciplinari a què estan subjectes els servidors públics i com a pena privativa de drets únicament en la jurisdicció penal; en cap cas, doncs, com a mesura processal d'execució compulsiva i, encara menys, a la LJCA. Fins a l'actualitat, la LOTC només preveia correccions disciplinàries de caràcter intraprocessal, imposades a les parts en el curs d'un procediment o amb motiu d'aquest.

Segonament, cal recordar que les mesures d'execució, per definició, no transformen el contingut de l'acte a executar ni afegeixen cap obligació nova, de manera que el seu objectiu és donar efectivitat al mandat contingut en la resolució a executar en els seus mateixos termes, sense addicionar, contradir o desconèixer allò decidit amb força de cosa jutjada. Deixant de banda el recurs d'empara, els processos de constitucionalitat, per la singularitat que presenten, especialment, perquè no tenen una dimensió subjectiva que comporti que en l'execució dirimida estigui subjacent la defensa d'uns interessos i uns drets dels particulars davant les administracions públiques, responen a una dimensió objectiva que afecta les relacions entre els poders de l'Estat i les comunitats autònomes o d'aquestes entre si. Amb tot, fent un esforç interpretatiu (amb el benentès que haurien de canviar els termes dels pronunciaments de les resolucions adoptades fins ara pel Tribunal Constitucional com a àrbitre entre els poders públics) sobre si la «suspensió en les seves funcions» dels empleats o les autoritats de l'Administració responsable pot ser una mesura idònia per a l'execució forçosa, la resposta ha de ser, necessàriament, negativa.

En efecte, si és te en compte que en aquests casos les sentències són majoritàriament declaratives, l'obligació de compliment derivada d'expulsar una norma o resolució de l'ordenament jurídic consistiria a no tornar a reproduir-les o a no dictar altres normes, resolucions o actes en aplicació d'aquelles. Per tant, la conseqüència habitual d'un pronunciament jurisdiccional d'aquest tipus seria propera a una obligació de no fer una determinada activitat. En aquesta situació és evident que la «suspensió en les funcions de l'empleat o l'autoritat de l'Administració responsable» no sembla en absolut una mesura destinada a garantir-ne l'execució, entre altres raons perquè el pronunciament ja s'ha incomplert, com reconeix l'article 92.4.c LOTC mateix i, consegüentment, l'actuació contrària al pronunciament del Tribunal Constitucional o que pot menystenir la seva eficàcia ja s'ha produït. En aquest cas, la veritable mesura d'execució, ja prevista fins ara a la LOTC, seria la nul·litat de l'actuació i de qualsevol altra de coetània o subseqüent que contravingués el que disposa el dit pronunciament (abans art. 92.2 i, després de la reforma, art. 92.1, segon paràgraf, LOTC). I això és així perquè aquest procediment específic de nul·litat, que té lloc en el si de l'execució mateixa, permet reaccionar davant les activitats que contravinguin la decisió judicial sense

necessitat d'acudir a un procés impugnatori independent, evitant la pluralitat de successius recursos amb relació a un mateix assumpte i les dilacions processals.

Una altra possibilitat que, pel que fa als processos d'inconstitucionalitat, podria donar-se juntament amb l'expulsió de la norma o disposició, seria quelcom similar a la condemna a una obligació de fer o de dur a terme una activitat concreta (amb el benentès que la resolució judicial l'hauria d'especificar, així com el termini màxim per dur-la a terme), com ara restaurar una determinada situació o reparar els danys i perjudicis derivats de les situacions creades a l'empared d'aquella. En aquest supòsit, no sembla tampoc adequada com a mesura d'execució forçosa la suspensió en les seves funcions de les autoritats o els empleats públics de l'Administració responsable. Certament, si es tractés d'una actuació personalíssima o que comporta un marge de discrecionalitat, no s'encerta tampoc a capir com es pot garantir l'execució amb la remoció del subjecte que l'ha de dur a terme. En aquests casos semblaria més adient el mecanisme compulsiu de les multes coercitives, previst a la mateixa LOTC. Si, per contra, es tracta d'una actuació reglada, la suspensió de l'autoritat o l'empleat públic no resulta tampoc necessària perquè aquesta situació pot trobar solució amb els mecanismes propis de l'execució substitutòria. Aquests mateixos raonaments serien traslladables als requeriments que pogués efectuar el Tribunal al llarg del procés.

Per les raons exposades, la imposició de la suspensió és una mesura que no està en línia directa amb el compliment de la resolució judicial, que és allò que es pretén garantir. De fet, és una mesura no idònia que desborda la finalitat d'assolir l'execució del pronunciament judicial i que té caràcter sancionador, ja que la finalitat principal que persegueix és el càstig o la retribució davant l'incompliment del deure legal de respectar allò resolt pel Tribunal Constitucional (art. 87.1 LOTC). En aquest punt, cal recordar que la doctrina constitucional mateixa, per bé que en relació amb les mesures cautelars, ha manifestat que quan una mesura limitativa de drets és desproporcionada o no raonable es transforma en punitiva (STC 108/1984, de 26 de novembre, FJ 2, i 24/1999, de 8 de març, FJ 2).

El nou article 92.4.b LOTC atribueix, doncs, al Tribunal Constitucional una potestat sancionadora *ad extra*, dirigida a subjectes que poden ser fins i tot aliens a les parts del procés, que comporta la privació de l'exercici de drets fonamentals (art. 23 CE) i no s'adequa al model de justícia constitucional configurat pel títol IX de la Constitució. Això és així perquè el que caracteritza l'exercici de la jurisdicció constitucional *ex article 161.1 CE* és la realització d'un judici de contrast abstracte o concret entre normes, disposicions o actes jurídics i la Constitució. Per tant, en cap cas el constituent va atribuir al Tribunal Constitucional facultats per enjudiciar la compatibilitat amb la Constitució de conductes personals i determinar-ne les corresponents responsabilitats. A més, la previsió de l'apartat d de l'article 161.1 CE, pel qual s'estableix que el Tribunal Constitucional és competent per conèixer «[d]e les altres matèries que li atribueixin la Constitució o les lleis orgàniques», no suposa una clàusula oberta a la incorporació d'una nova funció jurisdiccional diferent de la de jutge de la constitucionalitat de la llei i de la resta de funcions que també preveu l'esmentat precepte constitucional.

Finalment, més enllà de les consideracions efectuades, cal afegir que la reforma de les potestats d'execució del Tribunal Constitucional vulnera també altres principis constitucionals, en la mesura que no compliria amb les garanties mínimes que han de presidir l'establiment d'un règim sancionador.

Començant pel seu àmbit d'aplicació, cal dir que les cambres parlamentàries en l'exercici de la seva funció representativa no entrarien dins de l'àmbit d'aplicació d'una norma d'aquesta naturalesa. En efecte, de forma molt succinta, perquè es tracta d'una mesura inconstitucional en si mateixa, cal recordar que els membres dels òrgans parlamentaris, com a càrrecs electes emparats per l'article 23 CE, gaudeixen d'inviolabilitat en l'exercici de les seves funcions, en garantia del mandat representatiu que han obtingut de la ciutadania (art. 67 i 152 CE i art. 57.1 EAC). D'altra banda, les iniciatives legislatives no són actes acabats sinó un primer projecte o

una primera proposta que pot ser modificat en el curs del debat parlamentari, de forma que no se'ls pot imputar preventivament la inexecució d'un pronunciament de la justícia constitucional. En el seu moment, un cop aprovada la norma o la resolució corresponent, es podrien activar, si és el cas, els mecanismes d'execució ordinaris, com serien l'anul·lació de la disposició o el plantejament del corresponent procés de constitucionalitat.

Quant a la possible aplicació de la norma examinada a altres poders constituïts i tenint en compte que l'alt tribunal no està habilitat per adoptar una sanció d'aquesta naturalesa, no resulta sobrer recordar que els caps dels executius autonòmics, en la seva condició de diputats i càrrecs públics representatius, tenen la més alta representació de la comunitat autònoma, la representació ordinària de l'Estat a la comunitat, dirigeixen l'acció del seu Govern i gaudeixen d'un estatut personal configurat a les normes estatutàries que, entre d'altres aspectes, preveu de forma taxada les seves causes de cessament (art. 67.7 EAC).

Seguint amb les garanties materials que han de presidir les sancions, un altre aspecte que mereix una crítica des del punt de vista del principi de seguretat jurídica i de les garanties materials que ha de respectar una norma sancionadora és el fet que el legislador no acota de forma suficient la durada de la mesura de suspensió, que es mantindrà «durant el temps precís per assegurar l'observança dels pronunciaments del Tribunal». Aquesta expressió comporta que el destinatari de la mesura sancionadora no pugui saber amb prou certesa quins són els efectes de la seva conducta i que, per tant, es vulneri el principi de tipicitat (art. 25 CE) quant a la determinació de la sanció.

Tercera. *L'apartat tres de l'article únic de la Llei orgànica 15/2015, en la nova redacció donada al segon incís, «En aquest cas, el Tribunal pot requerir la col·laboració del Govern de la nació a fi que, en els termes que fixi el Tribunal, adopti les mesures necessàries per assegurar el compliment de les resolucions», de la lletra c de l'apartat 4 de l'article 92 LOTC, és contrari a l'article 153 CE.*

Adoptada per majoria de sis vots a favor i tres en contra.

L'article 92 LOTC, apartat 4, lletra c regula l'execució substitutòria de les resolucions recaigudes en els processos constitucionals. En concret, en aquest cas, el Tribunal Constitucional podrà «requerir la col·laboració del Govern de la nació a fi que, en els termes que fixi el Tribunal, adopti les mesures necessàries per assegurar el compliment de les resolucions».

Aquest precepte està redactat en uns termes que configuren l'execució substitutòria en l'àmbit de la jurisdicció constitucional de forma diferent a la regulació processal contenciosa administrativa (art. 108 LJCA). Així, d'una banda, s'expressa de forma genèrica, ja que no distingeix a quin tipus de resolució s'aplica ni especifica la naturalesa de l'obligació de condemna que es pot executar per aquesta via, com tampoc les mesures que es podrien adoptar. I, de l'altra, com a administració col·laboradora identifica únicament i singular el Govern de l'Estat, sense introduir la possibilitat de col·laboració de cap més administració pública.

Si es parteix de la remissió de la LOTC a la LJCA per a la matèria d'execució de les sentències judicials, es pot interpretar que el nou article 92.4.c LOTC conté una modalitat d'execució en la qual el Tribunal Constitucional mateix, en substitució de l'òrgan o l'administració que ha incomplert totalment o parcial la seva resolució, dicta l'acte o realitza l'activitat corresponent (art. 108.1.a LJCA). En aquesta execució substitutòria, l'alt tribunal pot comptar amb la col·laboració o auxili del Govern de l'Estat per tal que, amb aquesta finalitat, i en els termes fixats pel Tribunal, adopti les mesures necessàries per assegurar el compliment de la dita resolució. I això deixant de banda les evidents dificultats funcionals d'aplicar el mecanisme d'execució substitutòria a les resolucions recaigudes en processos d'inconstitucionalitat que, com se sap, contindran principalment obligacions de no fer una determinada actuació.

El primer problema que presenta l'article rau en el fet que esmenta únicament el Govern de l'Estat com a administració a la qual pot requerir el Tribunal Constitucional perquè l'auxiliï, més enllà dels supòsits en què el subjecte obligat al compliment sigui la pròpia Administració general de l'Estat. En efecte, quan sigui aquesta última Administració l'obligada al compliment, el Govern de l'Estat, com a òrgan superior d'aquesta, podria adoptar les decisions o dictar els actes necessaris per fer efectives les resolucions del Tribunal en substitució dels òrgans competents per fer-ho. Però, fora d'aquests casos, no sembla justificat dotar-lo d'aquesta situació de preeminència que, entre altres coses, prejutja que sempre serà la comunitat autònoma la incomplidora de la resolució, malgrat que el Govern estatal és habitualment una de les parts en els processos constitucionals.

A això últim hi hem d'afegir que la norma faculta el Govern de l'Estat per adoptar «les mesures necessàries per assegurar el compliment», facultat aquesta que, tot i emmarcar-se en els «termes que fixi el Tribunal» té vocació clara d'amplitud i discrecionalitat. I és així perquè, malgrat que es diu que les mesures s'adoptaran d'acord amb el que estableixi el Tribunal, a continuació s'atorga al Govern de l'Estat una potestat d'adopció i d'execució de les mesures de caràcter discrecional que pot comportar un poder de substitució de la comunitat autònoma en matèries que són competència d'aquesta i que desborda allò que seria propi d'una execució per substitució o subsidiària, en tant que hauria de tractar-se de mesures precises i emeses expressament i de manera acotada pel Tribunal Constitucional mateix.

L'anterior comporta una exclusió il·legítima que deriva en una posició de superioritat jeràrquica de l'Estat respecte de les comunitats autònomes, que no té ancoratge constitucional i li atorga un control sobre aquestes no previst a l'article 153 CE.

En conclusió, l'apartat tres de l'article únic de la LO 15/2015, en la redacció donada al segon incís, «[e]n aquest cas, el Tribunal pot requerir la col·laboració del Govern de la nació a fi que, en els termes que fixi el Tribunal, adopti les mesures necessàries per assegurar el compliment de les resolucions», de la lletra c de l'apartat 4 de l'article 92 LOTC, és contrari a l'article 153 CE.

Quarta. *La resta de preceptes sol·licitats no són contraris a la Constitució ni a l'Estatut. Adoptada per unanimitat.*

L'article 80 LOTC, segon paràgraf, estableix que en matèria d'execució de les resolucions del TC s'ha d'aplicar amb caràcter supletori la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta remissió no vulnera el model de justícia constitucional que configura la Constitució ni contradiu cap precepte constitucional. S'ha de fer notar que el Tribunal Constitucional ha afirmat, en relació amb la clàusula de supletorietat prevista al primer paràgraf de l'article 80 LOTC, que l'aplicació de la normativa supletòria té com a límit no contradir el que disposa la LOTC o els seus principis inspiradors.

D'altra banda, cal subratllar que les competències del Tribunal Constitucional, també en el vessant d'execució de les seves resolucions, són estrictament les enumerades per la Constitució i la LOTC, de manera que la remissió a la LJCA no pot suposar una atribució de potestats d'execució distintes de les expressament previstes a la dita Llei orgànica, única norma amb rang legal a la qual aquell està vinculat.

L'article 92 LOTC, paràgraf primer, conté un nou incís addicionat per la LO 15/2015 que estableix que «[e]l Tribunal ha de vetllar pel compliment efectiu de les seves resolucions». Aquesta funció, que ara explicita l'esmentat precepte, constitueix un element inherent a l'exercici de la jurisdicció constitucional. Tant de la Constitució (art. 164 CE) com de la LOTC (art. 87 LOTC) es deriva l'obligació dels òrgans i els subjectes afectats per un pronunciament del Tribunal Constitucional de complir el que estableix la resolució dictada per l'intendent suprem

de la Constitució. Per tal de garantir l'efectivitat d'aquesta obligació de compliment, i tot i que la Constitució no ho preveu expressament, ha de considerar-se que el poder d'execució dels seus pronunciaments resta implícit en l'atribució de «jurisdicció» que efectua l'article 161.1 CE. És per això que l'addició de la funció de vetllar pel compliment de les resolucions no excedeix l'habilitació constitucional continguda en l'article 165 CE perquè la Llei orgànica reguli el funcionament i els procediments davant el Tribunal Constitucional. Això no treu, però, que les concretes mesures o tècniques d'execució, singularment considerades, puguin presentar específics problemes de constitucionalitat, ja sigui perquè afecten el disseny constitucional o perquè vulnereu determinats preceptes constitucionals.

L'article 92 LOTC, paràgraf 4, lletra a, preveu la imposició de multes coercitives «de tres mil a trenta mil euros a les autoritats, empleats públics o particulars que incompleixin les resolucions del Tribunal. La multa es pot reiterar fins al compliment íntegre del que es mana».

Les multes coercitives, d'acord amb la doctrina constitucional, no constitueixen una sanció, sinó la imposició d'obligacions pecuniàries, de manera reiterada en el temps, a fi d'aconseguir que qualsevol persona, incloses les que estan investides d'autoritat, duguin a terme l'acompliment de mandats judicials o de resolucions administratives. Ara bé, pel fet que els imports previstos i la seva eventual reiteració comporten un impacte oneros, aquest tipus de mesures d'execució forçosa poden arribar a tenir un efecte proper al sancionador.

Quant a l'increment de la quantia de les multes coercitives, i per bé que ens trobem davant d'una actuació compulsiva, si la finalitat que es persegueix és legítima, com és el cas, el legislador té un ampli marge de configuració en la fixació de les quanties. En abstracte, per tant, no pot considerar-se que els imports previstos incorrin en un desequilibri patent, atesa la importància que en si mateixa pot tenir l'obligació de compliment de les resolucions del Tribunal Constitucional (art. 164 CE i art. 87.1 LOTC), de manera que correspondrà al Tribunal apreciar les circumstàncies que fan al cas per determinar la quantia concreta i que aquesta no resulti desproporcionada.

L'apartat 5 de l'article 92 LOTC, preveu que, si es tracta «de l'execució de les resolucions que acordin la suspensió de les disposicions, actes o actuacions impugnades i hi concorren circumstàncies d'especial transcendència constitucional, el Tribunal, d'ofici o a instància del Govern, ha d'adoptar les mesures necessàries per assegurar el seu degut compliment sense oir les parts. En la mateixa resolució ha de donar audiència a les parts i al Ministeri Fiscal durant un termini comú de tres dies, després del qual el Tribunal ha de dictar resolució i aixecar, confirmar o modificar les mesures adoptades prèviament».

No es tracta, doncs, de mesures d'execució forçosa davant un incompliment de la resolució judicial, total o parcial, sinó de l'adopció de noves mesures cautelars que tenen com a finalitat garantir l'efectivitat d'una altra mesura cautelar ja presa, com és la suspensió de les disposicions, els actes o les actuacions impugnats.

Quant a la delimitació de l'àmbit d'aplicació, la norma no especifica a quin tipus de processos constitucionals afecta, si bé la seva terminologia i el seu contingut el situen en l'incident cautelar de suspensió de les disposicions i les resolucions adoptades pels òrgans de les comunitats autònomes, que han estat impugnades pel Govern de l'Estat, previst a l'article 161.2 CE i desenvolupat a la LOTC per als procediments de declaració d'inconstitucionalitat (art. 30) i els conflictes constitucionals (art. 64.2 i 77). Allò que fa la norma és, doncs, qualificar o incrementar encara més el privilegi processal reconegut per la Constitució a favor del Govern de l'Estat ja que, a l'efecte automàtic de la suspensió de la norma o acte autonòmics, ara s'hi afegeix la possibilitat de sol·licitar al Tribunal l'adopció d'altres mesures cautelars que assegurin el seu compliment. Certament, pot argumentar-se que aquesta nova facultat manté una certa correspondència processal amb el mecanisme de suspensió previst a l'article 161.2 CE. Amb tot, caldria una aplicació excepcional, amb les garanties processals corresponents, i

de forma degudament justificada, si es vol evitar que derivi en un mecanisme de control preventiu i inconstitucional i, en conseqüència, contrari a l'article 153 CE.

L'anàlisi del precepte suscita també l'abast de les mesures que pot adoptar el Tribunal, d'ofici o a instància del Govern de l'Estat, per assegurar el compliment de la resolució de suspensió. En aquest sentit, una interpretació sistemàtica de l'apartat 5 de l'article 92 amb la resta del contingut d'aquest mateix article permet concloure que es podria estar referint, com a mínim, a qualsevol de les mesures previstes a l'apartat 4, que el precedeix (multa coercitiva, suspensió de funcions i execució substitutòria per part del Govern de l'Estat), perquè l'expressió de l'article 92.5 LOTC («les mesures necessàries») és fins a tal grau indeterminada que podria incloure l'adopció d'altres possibles mesures, que no concreta. No obstant això, no es poden considerar atribuïdes al Tribunal Constitucional altres potestats que les expressament previstes a la LOTC, en l'exercici de les quals podrà aplicar-se la LJCA de forma supletòria. D'altra part, les mesures «necessàries» a què fa referència la norma dictaminada no poden consistir en cap cas en les que s'enuncien en les lletres *b* i *c* de l'apartat 4 del mateix article 92, considerades contràries a la Constitució, per les raons exposades en les conclusions anteriors.

Finalment, sobre la possibilitat que les tantes vegades repetides mesures s'adoptin *inaudita parte*, ha estat admesa per la normativa processal, si bé s'ha considerat, al mateix temps, una pràctica excepcional que permet instar la suspensió dels actes i les disposicions administratives únicament per raó de circumstàncies d'especial urgència (art. 135 LJCA). En aquest context i atesa la remissió de la LOTC a la LJCA, resulta adient assenyalar que la decisió d'adoptar aquesta mesura, però també, en general, altres mesures cautelars ordinàries que assegurin l'efectivitat de la sentència (art. 129 i 130 LJCA) s'ha d'envoltar de cauteles i requereix un judici previ de ponderació per part de l'òrgan judicial sobre els interessos implicats, tant públics com privats, i els perjudicis d'impossible o difícil reparació que es derivarien d'una o altra opció.

En altres paraules, els retrets se sustenten en el fet que el precepte habilita el Tribunal per adoptar un ventall indeterminat de mesures (algunes de les quals inconstitucionals) en cas d'apreciar unes circumstàncies justificatives que tampoc no s'especifiquen. Així mateix, l'única cautela que s'inclou, que justificaria la seva adopció (circumstàncies d'especial transcendència constitucional) tampoc no està definida clarament. No obstant l'anterior, un pronunciament global d'inconstitucionalitat, fonamentat en la deficient tècnica legislativa emprada, podria adquirir un caràcter preventiu, ja que l'article 92.5 LOTC permet una aplicació constitucional de les seves previsions que, cal presumir, respectarà les cauteles i el judici de ponderació esmentats. I que, en tot cas, no podrà incloure l'adopció de mesures que tinguin la mateixa naturalesa que les previstes per a l'execució de les resolucions judicials a les lletres *b* i *c* de l'article 92.4 LOTC, considerades inconstitucionals en aquest mateix Dictamen perquè vulnereu els articles 25, 153 i 161.1 CE.

Barcelona, 4 de desembre de 2015